

En el 500 aniversari

Martí de Riquer parla del 'Tirant'

Fem amb Martí de Riquer un lleuger recorregut per la novel·la de Martorell, el "millor llibre del món", segons Cervantes; "el primer dels grans novel·listes moderns", segons Vargas Llosa. Per això, si no hi ha inconvenient, comencem pel principi, per la dedicatòria.

Amb motiu del 500 aniversari de l'edició de la novel·la de Joanot Martorell, *Tirant lo Blanc*, s'han celebrat diversos actes, com el seguit de conferències que organitzà Josep Piera a Gandia, el monogràfic, "El gust per la lectura" del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, com el *symposion* que comença el dia 19, i encara se n'han de celebrar molts d'altres arreu. Res, però, tan significat com el llibre que amb el títol d'*Aproximació al Tirant* ha escrit Martí de Riquer i ha publicat l'editorial Quaderns Crema que dirigeix el professor de la Universitat de Barcelona Jaume Vallcorbapllana.

El *Tirant lo Blanc* es publicà precedit d'una dedicatòria, signada per Joanot Martorell, el qual afirma que va començar a redactar la novel·la el 2 de gener de 1460. És ben clar que no es tracta de la data en què escriví la dedicatòria, ans de la data, ja llunyana, en què va començar el llibre. Com sia que l'infant Ferran de Portugal va poder ser considerat "rei expectant" de la Corona d'Aragó fins al 1466, quan morí el seu cosí germà Pere el Conestable, això ens fixa les dades de la redacció de la novel·la entre 1460 i 1466, dos anys abans de la mort de Joanot Martorell.

Joanot Martorell en aquesta dedicatòria es proclama autor únic i exclusiu del *Tirant lo Blanc*. Ell i no altri, diu taxativament, és l'autor de la novel·la. I aquesta novel·la l'ha *ventilada*. Ventilada vol dir *acabada*, i és curiós de remarcar que aquest terme tan poc usual de *ventilar* en el sentit d'*enllestir*, *acabar* es troba a la dedicatòria d'Enric de Villena a don Pero Pardo de l'obra *Los dotze treballs d'Hèrcules*, que Martorell està plagiant. És a dir, que fins i tot li plagia aquest terme de *ventilar*, que en Enric de Villena resta claríssim que vol dir *enllestir*. Per tant, Martorell es considerava no tan so-

lament autor únic del *Tirant lo Blanc* ("i no altri amb mi"), i sols ell volia "prendre càrrec", o sia tenir-ne la responsabilitat de la seva obra, ans la considera acabada.

—*El fet que Villena es refereixi a la "fortuna movable" i Martorell ho converteixi en "fortuna noïble", ¿podria tenir algun toc autobiogràfic?*

—No. Pot ser degut al manuscrit. Movable escrit amb las *v* en forma de *u*, o potser el mateix copista, o potser si tinguéssim diversos manuscrits d'Enric de Villena (només en tenim una edició, i del XVI) potser trobaríem el *noïble*. És a dir,

no crec que això tingui cap importància.

—*Ha estat molt criticat que Martorell comenci la novel·la amb el Vàroic...*

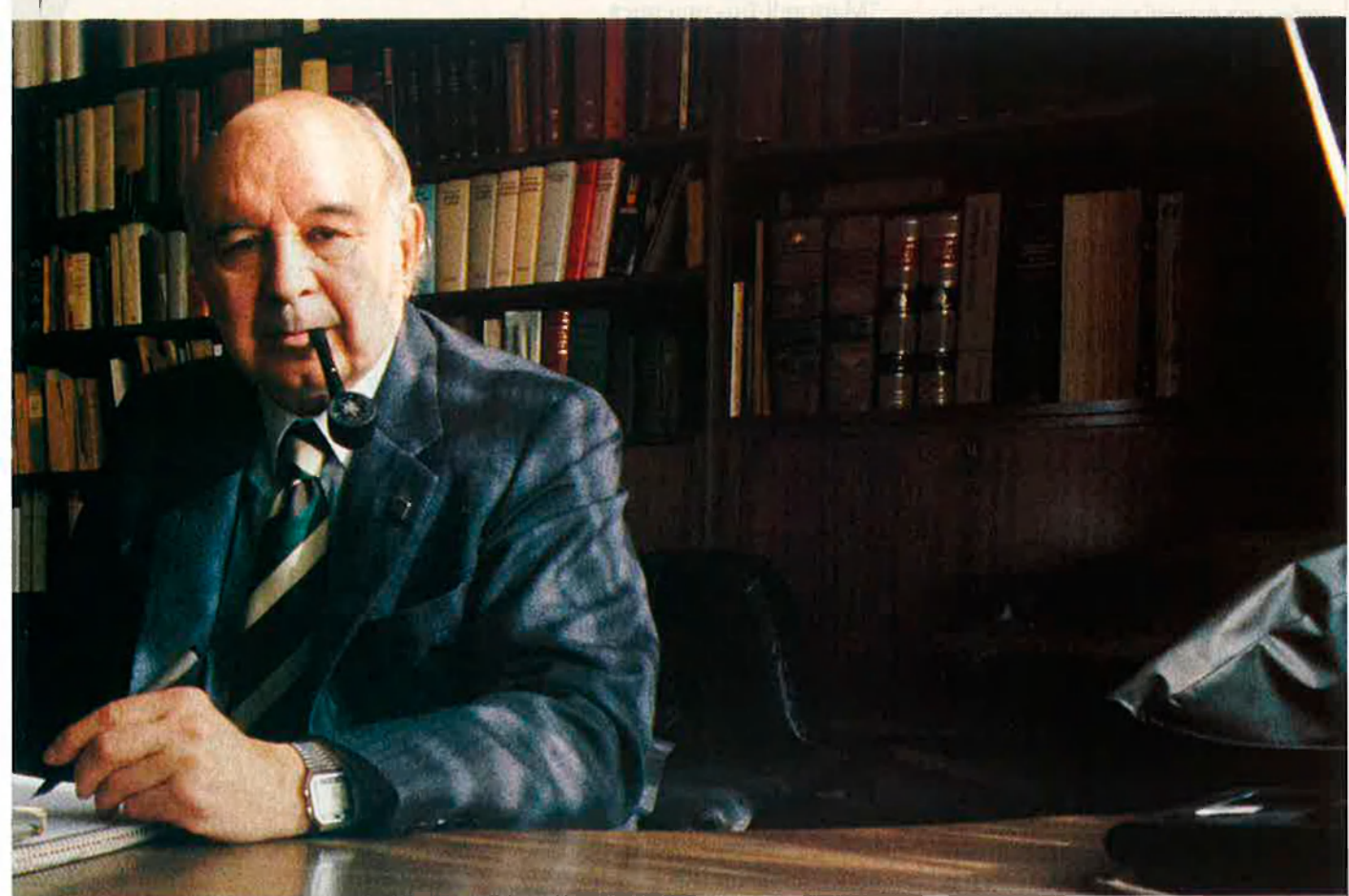
—El que s'esdevé aquí és una cosa curiosa. Martorell sens dubte, fins una mica avançada la novel·la, no en va tenir una idea clara, del que voldria fer. Va aprofitar la traducció que havia fet, la traducció, adaptació i connexió amb el *Llibre de l'orde de cavalleria* de Ramon Llull que havia fet a conseqüència dels seus viatges a Anglaterra, i volia fer un tractat de cavalleria. Aleshores ho presenta d'una manera normal, molt semblant al *Llibre de l'orde de cavalleria* de Ramon

Llull, amb un argument que ha pres del text anglès o francès que ha conegut a la llibreria del "rei d'Anglaterra i de França", i vol fer un tractat de cavalleria que hauria estat una cosa en certa manera similar al *Libro del caballero et del escudero* de don Juan Manuel. Però el personatge se li va fent gran, com en certa manera li esdevé a Cervantes quan fa el *Quixot*. Potser quan comença la novel·la no tenia la idea que Tirant fos l'alliberador de l'Imperi grec i el conqueridor de Constantinoble als turcs. Això ho demostra que parli de Constantinoble

en un país. Anglaterra és retratada amb una precisió extraordinària, amb els noms propis de persones que apareixen de la cort, fins i tot amb el nom d'un rei d'armes, Clarós de Clarence, que és Clarançó, herald del duc de Clarence. És a dir, que ell ha conegut i ha tingut relació amb cavallers de l'orde de la Garter o de la Jarretière, que ha vist aquest emblema honorífic perquè quan fa la descripció de la lligacama, de la garrotera, que porten aquests cavallers —descripció molt difícil de fer— ell la fa amb una precisió que sembla de diccionari. Ell ho ha vist. Ell

¿no creu que en part els mateixos grecs s'ho havien guanyat a pols? Vodevil ho utilitza Nicolau d'Olwer per referir-se a l'Imperi de 50 anys abans.

—¡Nooo! Bizantinismes, naturalment, sempre n'hi ha hagut a la cort de Constantinoble, però aquesta vida alegre, divertida, no hi té lloc, perquè la Constantinoble dels temps de Martorell era una Constantinoble que s'estava morint. Es veia segura la pèrdua de l'Imperi. Es curiós que Martorell, que també coneix Constantinoble, fins a tal punt que jo crec que, a més d'informacions de persones que hi

profanada pels turcs que hi han entrat. Evidentment això ho hauria rectificat si hagués tingut en aquell moment la idea que Constantinoble no cauria mai en poder dels turcs.

—*També hi ha qui retrau que els episodis de Tirant a Anglaterra tinguin tant de relleu, i insinua que una esporçada no aniria malament. ¿No creu vostè, en canvi, que si ho eliminéssim ens perdríem un dels moments més felços de la novel·la?*

—Són dels capítols més bells i més interessants del *Tirant* i que reflecteixen més l'observació directa d'un novel·lista

reproduceix, i potser amplifica fins i tot, els estatuts de l'orde de la Garter, de la Jarretière, i són els estatuts autèntics. Ell coneix perfectament Anglaterra. Però a la cort anglesa li dona una dignitat, una seriositat, i una fastuositat on no hi ha cap element còmic o grotesc, que la diferència de la descripció que farà després de la cort de Constantinoble.

És a dir, les escenes més o menys vodevilesques que s'esdevenen a la cort de Constantinoble no tindrien sentit en el hieratisme i la dignitat amb què descriu els aspectes de la cort anglesa.

—*Encara que ens avancem una mica,*

haguessin estat, i de lectura de llibres, potser ell també hi havia fet alguna estada, però això és molt arriscat de dir-ho, és curiós que Martorell no assenyali mai el problema candent de la Constantinoble de finals de l'Imperi, o sia les dues esglésies: l'església oriental i l'església llatina, que és la gran pugna que va motivar en certa manera la caiguda de la ciutat.

—*Tornant a Anglaterra, val a dir que la fascinació pel fast, per les belles coses, recorda, tot i que Martorell té més nervi, les pàgines del Victorial que expliquen l'estada de Pero Niño a casa de*

l'almirall de França.

—¡Oh, és clar! El *Victorial* i el *Tirant* reflecteixen una realitat, i és natural que apareguin elements semblants. Hi ha molts contactes entre el *Victorial* i el *Tirant*, però jo no gosaria dir que Martorell hagués conegut l'obra castellana. Però hi ha contactes i fins i tot fonts semblants, com aquella que s'atribueix a la *Doctrina moral* d'en Pachs. Hi ha al *Victorial* cavallers que també fan vots com els del faisà, com al *Tirant*. És que són obres que són l'eco d'una societat. El *Victorial* no és una novel·la, és una biografia, una biografia no diré novel·lada, però sí enriquida amb elements literaris. En canvi, el *Tirant* és una novel·la basada en una realitat.

—*Fins al punt que aquesta fidelitat al real n'és una de les característiques més acusades i distintives.*

—Que el *Tirant lo Blanc*, en contraposició amb el roman *arthurien* i els llibres de cavalleries, és una novel·la realista és un fet admès i acceptat des que Miguel de Cervantes va emetre el seu famós judici sobre l'obra de Martorell. Aquest realisme no es trenca mai, car les sumptuoses festes cortesanes, les meravelloses exhibicions de luxe i d'aparents prodigis eren cosa normal al segle XV tant a les nostres corts com a les estrangeres, sobretot les d'Anglaterra i de Borgonya. El lector sovint creu que Martorell exagera, com quan llegeix la famosa col·lació de Carmesina, la qual, després d'un bon sopar i d'haver-se banyat, abans de gitar-se al llit, pren una col·lació consistent en un parell de perdis amb malvasia de Candia i una dotzena d'ous amb sucre i amb canyella. És evident que aquesta princesa de catorze anys fruïa d'un bon fetge i que podem imaginar que era una bellesa grassoneta; però si tenim en compte que en aquell temps hom menjava desafortadament, com atesten textos ben eloqüents d'Eiximenis, comprendrem que Martorell no exagera. Una vegada sí que ho fa, però amb refinada intenció cortesana, quan escriu que la pell de la filla del rei de França era tan blanca que, quan bevia vi vermell hom li veia passar el vi per la gola, detall que impressiona Caterina II de Rússia, tsarina que afirma, a les seves *Memòries*, que l'únic llibre que havia llegit "de mon bon gré d'un bout a l'autre", era el *Tirant lo Blanc*. Hi ha altres moments de la nostra gran novel·la en els quals el lector modern pot sospitar que Martorell fantaseja, com en aquell passatge en què, en una cambra del palau imperial de Cons-

tantinoble, una dama canta a l'emperadriu el romanç castellà *Ferido està don Tristán*. El lector, que orgullosament es creu més ben informat que Martorell pot retraure-li el que suposa que és un absurd, no sap que el qui té raó és el novel·lista valencià, car a la cort de Constantinoble, com atesta Pero Tafur l'any 1438, l'emperador tenia gran afecte al jo-

"Martorell fins una mica avançada la novel·la no en va tenir una idea clara del que volia fer"

glar Juan de Sevilla "porque le cantaba romances castellanos en un laúd".

A primera vista sembla inversemblant l'episodi en què a la cort de Constantinoble arriba la fada Morgana i hi troba el rei Artús tancat en una gàbia com per art d'encantament. Personatges fabulosos s'han introduït en la narració infringint aparentment tota versemblança. Però hem de tenir en compte que aquest episodi no és real, és una representació teatral del tipus dels anomenats entremesos,

"La libidinositat, que és paraula que es troba a Freud, apareix amb tota naturalitat en Martorell"

diversió molt freqüent i que adquiria gran sumptuositat a la cort dels ducs de Borgonya. En el nostre cas, per tal de donar un espectacular final a unes festes, servidors de la cort de Constantinoble han organitzat aquesta reeixida interpretació o entremès.

Allà on sempre s'ha afirmat que el *Tirant* romp la versemblança és en l'episo-

di que narra la bella aventura del cavaller Espèrcius que desencanta una princesa convertida en drac, episodi pres literalment del llibre de viatges de sir Johan Mandeville. És ben cert que ací la més elemental versemblança és trencada. Però sense dubte en la ment de Martorell aquest episodi té una determinada funció de l'economia del *Tirant*. Recordem que en una novel·la tan arreladament realista com és el *Pickwick* Charles Dickens inter-

cala diverses històries fantàstiques i mancades de la més elemental versemblança.

—Potser per això no hauria de sobtar que Anglaterra fos envaïda pel rei moro de la Gran Canària. D'altra banda, potser és conjecturable una certa indefinició sobre les Canàries en temps de Martorell. Ho dic perquè, per exemple en Rabelais, les Canàries són terra de gent més aviat salvatge.

—Això era una fantasia, perquè a l'original que tenia davant dels ulls Martorell, la gent que envaïx Anglaterra eren danesos, cosa perfectament històrica, completament reconeguda i normal. Ara bé, hi ha també una tradició literària, que ja ve del segle XII, que suposa que en un moment determinat les illes Britàniques van ser envaïdes per moros, per sarraïns.

Ara, aquests sarraïns que són el rei de Gibraltar i el rei de Tànger al *Guy de Warwick* es converteixen en el rei de la Gran Canària. No hi trobo cap explicació. Algun dia potser s'hi trobarà.

—Quan Tirant torna a casa seva apareix la menció més completa al seu nom. Tirant (de la marca Tirània) lo Blanc (fill de Blanc). Parlem, si li sembla, del nom i de la construcció del personatge.

—És evident que Martorell coneixia molts cavallers errants i molts militars del seu temps. Per tant, els elements que conformen la figura del Tirant lo Blanc, que segueix un *curriculum vitae* molt normal: primer, de jove, es fa conèixer en festes solemnes com a gran junyidor, com a destre en el maneig de les armes, i persona d'una gran curialitat; després, aquests mèrits militars el converteixen en un militar, en el concepte modern de la paraula, és a dir, en persona que comanda tropes de terra o que es posa al capdavant d'estols de mar. Tirant esdevé, en termes actuals, un gran general i un gran almirall. Això s'esdevenia molt sovint, era una mena de noviciat, o, potser si parléssim en termes més vulgars, aquest aprenentatge juvenil equivalia als estudis en una acadèmia militar, cosa que no existia en absolut. És a dir, la gent que pertanyia a la classe de la cavalleria, els *milites*, necessitava una pràctica abans de posar-se al front de forces. I aquesta pràctica l'exercien ells personalment. Ara bé, tinguem en compte que aquests cavallers entre ells es coneixien tots, i eren coneguts de tothom. Aquests cavallers cercaven tenir el títol de millor cavaller d'Europa i per això l'aspiració màxima era lluitar amb un cavaller de prestigi i guanyar-lo, car aleshores el prestigi hauria passat a ell: "que tanto el vencedor es más honrado/ cuanto más el vencedor es reputado", com diu *Ercilla a La Araucana*. Ara bé, això és exactament igual que el que s'esdevé ara a les competicions esportives. On naturalment la persona que practica un esport, sigui el tennis, sigui la boxa, sigui el motociclisme, el que vol es tenir el campionat d'Europa o el campionat del món i lluitar amb els que són més famosos, i entre ells, tots els que practiquen aquests esports es coneixen. Coneixia Felip Boïl, que era un autèntic cavaller errant; és possible que conegués Johan Ashley; és molt possible que conegués Pedro Vázquez de Saavedra, amb el qual hi ha unes relacions que ens acosten molt a la coneixença personal. Per tant, de tots

aquests homes coneguts, n'ha fet una figura que reflecteix exactament el que era la societat del seu temps.

Quant al nom, em sembla que és suggerit per *Tristany*, que sona d'una manera molt acostada a Tirant. De fet, moltes vegades quan anem a escriure Tirant escrivim sense adonar-nos-en *Tristany*.

—Després, *Tirant es trasllada a Sicília, on es desenvolupa una història amorosa certament peculiar*.

—En efecte, la filla del rei de Sicília, la "pomposa Ricomena", té la pretensió, no gens comuna, de voler-se casar amb un home intel·ligent, i per això sotmet l'infant Felip, fill del rei de França, a una sèrie de proves per tal d'assegurar-se que no és grosser.

—El més convincent, però, és "que li féu tal obra que jamás l'oblidà", la nit de noces.

—Això diu, sí.

—Potser és aquesta convicció el que hi ha darrere l'absoluta falta de romanticisme.

—Al Tirant es parla d'aquestes coses no de conformitat amb els conceptes d'una època, sinó segons una experiència que és de llavors, d'ahir, d'avui i probablement de sempre. Ara, Martorell no és mai vulgar i no empra mai tampoc el que els humanistes de l'època en deien "mots grossers i pagesívols". Martorell elegantitza sempre, i quan la cosa sembla prou directa sempre troba una metàfora oportuna que li impedeix de caure en la vulgaritat.

—Tanmateix aquestes coses han provocat un munt de crítiques, hi ha qui diu que justament això fa que el Tirant no pugui ser tingut com un clàssic.

—Les escenes d'aquest tipus en Martorell són sempre plenes d'alegria i esperit juvenívol, i és freqüent que tinguin notes d'humor que els lleven gruix. Jo no vull caure en el pou de la vulgaritat moderna, i per tant no dic mai eròtic ni erotisme, ni sexe ni sexualitat. La libidinositat, que és

"Tirant esdevé, en termes actuals, un gran general i un gran almirall".

paraula que es troba en Freud, apareix amb tota naturalitat en Martorell, i no cal donar-hi més voltes.

—Encara que els festejos vagin molt de pressa, Martorell sap trobar el detall que sembla fet per enlairar-los, com el fet que digui que la claror de la lluna que els arribava a *Diafebus* i *Estefania* per la finestra els féu pensar que ja era

de dia.

—Aquest és un moment molt bonic. Sembla un preludi del romanticisme. I és curiós que en tot el gènere provençal de l'alba, que descriu la separació dels dos enamorats a punta de dia, no hi hagi cap referència a la lluna, tot i que se suposa que han passat la nit junts.

—Canviem de terç, si li sembla, i anem a un altra acusació que s'ha fet al Tirant: la manca d'unitat per excés de barreja d'històries.

—Si bé a les novel·les d'aventures medievals i als llibres de cavalleries és costum que els fets del protagonista s'interfereixin amb aventures d'altres cavallers, que hi són narrades extensament, amb la qual cosa el llibre és fet damunt diversos tramats, al *Tirant lo Blanc*, descomptant l'episodi proemial sobre Guillem de Vairois, el novel·lista no desempara mai el seu heroi principal, des que es fa conèixer com a cavaller errant a les festes d'Anglaterra fins la seva mort a Grècia i el seu sepeli a Bretanya. Martorell no abandona mai el seu protagonista i el lector que sap seguir atentament la novel·la s'adona que l'estada de Tirant a Anglaterra transcorre en un any i un mes i l'estada a Sicília i l'expedició amb el rei de França, un any; la primera estada a l'imperi grec, quatre anys i mig; l'estada al nord d'Àfrica quatre anys; i la segona estada a l'Imperi grec, un any. Això permet de fixar l'acció de les cavalleries de Triant en onze anys i mig. L'heroi, que

les inicia quan confessa que té vint anys, en tindria trenta-un al moment de la seva mort. Carmesina, que apareix a la novel·la dos anys després d'inciada la vida cavalleresca del Tirant, i que en aquell moment té catorze anys, morirà al final de la narració, als vint-i-tres.

Les aventures de Tirant tenen principi a Anglaterra l'any "de la santa perdonança del jubileu". O sia el 1450, data que s'avé amb la molt possible nova estada de Joanot Martorell a Anglaterra, i l'any en què Enric VI designa Alfons el Magnànim per a ocupar el setial número 4 dels cavallers de l'orde de la Garter o Jarretièr, del qual Martorell ens dóna tan interessants i rigorosament certes informacions.

—*Un problema connex a aquest és el dels dos estils —un de molt planer i un altre de molt retòric—, i el de la doble autoria.*

—Jo crec que hi va haver un moment en què a València la gent elevada i culta va voler distingir-se usant un llenguatge artificios. Cert és que hi ha, sobretot en els moments solemnes, un llenguatge molt retoricat, però també en això Martorell es limitava a reflectir un aspecte de la realitat per molt que ens sorprengui.

Pel que fa a la intervenció de Galba, a la meua edició de l'any 1947 em vaig deixar enganyar pel colofó, redactat no sabem per qui, on es diu que mossèn Martí Joan de Galba n'acabà de traduir la quarta part "qui és la fi del llibre". Vaig suposar aleshores que Galba hauria pre-

parat els materials de Martorell per a la impremta i hauria redactat en solitari alguns fragments de l'obra. Ara crec que tot és responsabilitat de Martorell. Un autor que evoluciona mentre es va fent com a escriptor, que accepta, perquè admira, la manera d'escriure de Corella i s'esforça a incorporar-la al seu llibre. D'altra banda, no sabem res d'aquest Galba, a qui s'anomena contradictòriament mossèn i donzell al mateix temps, i del

"Ara crec que tot és responsabilitat de Martorell".

qual és impossible imaginar quina relació tenia amb Martorell.

—*¿Ha treballat vostè sobre altres escriptors valencians medievals?*

—No tant com voldria. Això no obstant, quan l'historiador Ferran Soldevila deixà ben demostrat que el rei Pere el Gran, fill de Jaume el Conqueridor, havia nascut a València, vaig estudiar les

poesies d'aquell en un treball aparegut l'any 1951 a la *Revista Valenciana de filologia*. He publicat tres edicions del gran poeta Jordi de Sant Jordi, la darrera en col·laboració amb la meua col·lega Lola Badia i apareguda el 1984 a València. Hom creia que Andreu Febrer, poeta i traductor de la *Commedia* en vers, era valencià, i així constava en moltes monografies en la bibliografia de Ribelles i Comín. Vaig estudiar a fons aquest escriptor i vaig provar documentalment que no era valencià, ans català, nascut a Vic i nebot del famós jurista Jaume Callís, i els resultats d'aquestes recerques els vaig publicar al pròleg de l'edició de les poesies de Febrer que aparegué l'any 1951. Alguns amics valencians mostraren desgrat per aquest resultat i per alliberar la meua consciència el 1954 vaig estudiar i publicar les poesies del cavaller valencià Gilabert de Pròxida, totalment desconegudes fins aleshores i que evidentment són millor que les de Febrer. Així, doncs, ningú no em pot retenir d'haver minvat el nombre dels grans escriptors valencians. Poc he fet sobre Ausias Marc —nom que segueixo pronunciant Ausias i no Ausiàs—, el cunyat de Joanot Martorell, però vaig donar a conèixer les traduccions castellanes que d'aquest poeta es feren en castellà als segles XVI i XVII. Però essencialment, l'escriptor valencià a qui he dedicat més atenció és Joanot Martorell.

Anton M. Espadaler

RUTA CICLOTURÍSTICA PER LES COMARQUES DELS PORTS I EL MAESTRAT (per joves de 14 a 18 anys)

DATES: del 6 al 9 de desembre
EIXIDA: dia 6 a les 16 h. dels del Palau de la Música de València

ITINERARI:

DIA 6: Arribada a Catí amb autobús, on es farà nit.
DIA 7: Marxa de Catí a Benassal i Ares del Maestrat.
DIA 8: Des d'Ares del Maestrat a la Mare de Déu de la Font, Castellfort, Cincorres i Morella.
DIA 9: Marxa de Morella a la Vallivana, Sant Mateu i Vinaròs, des d'on s'agafarà l'autobús de tornada a València.

TOTAL RECORREGUT EN BICI: 65 Km.

PREU TOTAL: 9.400 Pts. (inclou els 3 dinars, els tres sopars, 3 esmorzars, 3 pernòctes i el viatge en autobús de València a Catí i de Vinaròs a València).

INSCRIPCIONS: Moratín, 15-8a. Telèfon: 351 17 27

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

APLEC DE JOVES D'ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

DATES: 15 i 16 de desembre.
LLOC: Alberg Jaume I de l'Espluga de Francolí.

ACTIVITATS DE L'APLEC:

- * visita al Monestir de Poblet.
- * visita al Museu de l'Espluga de Francolí.
- * festes i xerrades.
- * visita a Peníscola.

TORNADA: Arribarà l'autobús a les 8 h. del dia 16 al Palau de la Música.

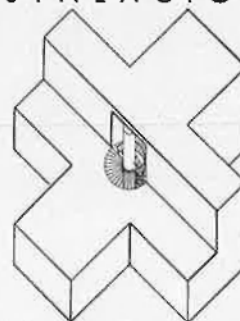
PREU TOTAL: 4.000 Pts. (inclou els 2 dinars, el sopar, l'estància, l'alberg i el viatge d'autobús).

INSCRIPCIONS: Moratín, 15-8a. Telèfon: 351 17 27

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

VETTOR PISANI

IL TEATRINO DELLA VERGINE
INSTALLACIONES

Hijo de un oficial de la Marina y de una bailarina de strip-tease, VETTOR PISANI indaga, en términos nuevos, el concepto de creación. Su trabajo es un análisis crítico y sistemático de la obra de Marcel Duchamp, Benys y Klein, así como de las categorías culturales, que contiene: la alquimia, el incesto y el canibalismo, lo masculino, lo femenino y lo andrógino. El arte se convierte en instrumento de medida de la cultura y de la historia.

16 NOVIEMBRE - 16 DICIEMBRE
SALA PARPALLÓ

DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA
Landerer, 5 - Telf: 332 30 77 i 332 00 01
H O R A R I S
De 10'30 a 13'30, de 17 a 21 hores
Dijous i diumenge tanca

SOCIETAT
CORAL
EL MICALET
(INSTITUT MUSICAL GINER)

SOPAR DEL

X PREMI DE
NARRATIVA
JUVENIL
ENRIC VALOR

(patrocinat per Edicions del Bullent)

III PREMI
MIQUELET
D'HONOR

(que s'atorgarà a
VICENT VENTURA I BELTRAN)

Dissabte 1 de Desembre
9.30 nit

Societat «EL MICALET»
Guillem de Castro, 73
Tel. 332 07 86. Reserva de tickets